

Sygn. akt V CSK 70/13

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa P. W.
przeciwko K. [...] Sp. z o.o. siedzibą w W.
o stwierdzenie nieważności uchwał,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 października 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 10 października 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda 540 (pięćset czterdzieści) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W skardze kasacyjnej pozwanej spółki jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania podniesiono istnienie istotnego zagadnienia oraz oczywistą zasadność skargi. Przede wszystkim skarga nie jest oczywiście uzasadniona. Lektura zaskarżonego orzeczenia nie dowodzi oczywistego naruszenia przepisów prawa przez ich interpretację lub zastosowanie. Nie przekonuje do przyjęcia skargi do rozpoznania również zagadnienie prawne ujęte jako pytanie o obligatoryjność przeprowadzenia przez Sąd z urzędu spóźnionych dowodów, jeżeli Sąd wyższej instancji, uchylając wyrok, nakazał przeprowadzenie na konkretną okoliczność postępowania dowodowego. Tego rodzaju wytyczna Sądu wyższej instancji wymaga wyjaśnienia wskazanych kwestii, ale nie przez przeprowadzenie konkretnych dowodów. W tej sprawie prawidłowo Sąd przeprowadził tylko dowody do tego potrzebne. Nie ulega wątpliwości, że zobowiązanie Sądu niższej instancji, przy uchyleniu wyroku, do przeprowadzenia postępowania dowodowego na konkretną okoliczność nie może zostać uznane za zobowiązanie do przeprowadzenia z urzędu wszystkich dowodów, bo byłoby to i zbędne, i praktycznie niemożliwe. Nie ma przy tym znaczenia, że strona chce niektóre środki dowodowe przeprowadzić, jeśli utraciła do tego prawo - sąd ma swobodę oceny co do tego, jakie środki są mu potrzebne dla wyjaśnienia okoliczności nakazanych do wyjaśnienia przez sąd II instancji. Nie przekonuje też do przyjęcia skargi do rozpoznania kolejne zagadnienie prawne, w myśl którego niezbędne jest określenie, kiedy sąd może zastosować art. 58 § 3 k.c., zwłaszcza gdy dyssens dotyczy *essentialia negotii*. Jest bowiem jasne w doktrynie i judykaturze, że w myśl zasady *favor contractu* sąd powinien zastosować zasadę redukcji utrzymującą skuteczność zawsze, gdy tylko jest to możliwe i zgodne z wolą stron. Zagadnienie to w szczególności nie uzasadnia przyjęcia skargi kasacyjnej w tej sprawie,

ponieważ, jak ustalono w toku postępowania dowodowego, zastosowanie art. 58 § 3 k.c. wiernie odpowiadało woli stron umowy zbycia udziałów.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

aw

jw